ATILIM

Kurucusu: İ.Bilen

Yıl 12, sayı 5 (147)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Mart 1985

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

EVREN-ÖZAL DİKTATÖRLÜĞÜNDEN KURTULMAK İSTEYENLER: SOL BİRLİK'LE BİRLEŞİN !

Faşist diktatörlük çok yönlü baskılarını daha da artırmaya hazırlanıyor

ASIL ŞİMDİ GERİLEMEMEK, DEMOKRASİ İSTEMİNİ DAHA DA YÜKSELTMEK GEREKİYOR

"Halka daha nasıl kan kustururuz, ne yapar da tam sustururuz". Şubat ayı ortalarında "Hükümet-Silahlı Kuvvetler Işbirliği" adı altında yapılan toplantının gündemi böyle özetlenebilir. Bu sözde seminerde militarist generaller, Özal ekibi, MHP'liler biraraya geldiler. Hepsinin iplerini tutan Amerikan emperyalizmi ise, "uzman"ların sunduğu raporlara çoktan "görülmüştür" damgasını vurmuştu. ABD yetkilileri Ankara ile "terörizme karşı işbirliği" yaptıklarını artık açıktan ilan etmiyorlar mı? Evren daha geçenlerde Amerika'ya gönderdiği bir mesajda "ortak ideal ve değerleri paylaşıyoruz" demiyor muydu? Bu "çete"yi oluşturanlar, kapalı kapılar ardında milletin başına daha ne yeni çoraplar örmeye hazırlandıklarını gizlemeyi başardıklarını düşünebilirler. Ama 5 koca yıldan sonra, ülkeyi ne hale soktuklarını gizleyebilirler mi? Yaptıkları, eğer fırsat tanınırsa yapacaklarının delilidir.

Şimdi "çekingen" davrandıkları gerekçesiyle, silah kullanan askerle "vur" emri veren birlik komutanını her türlü cezai sorumluluktan kurtaran bir yasa tasarısı sessiz sedasız meclise getiriliyor. Şu geçen bir ay içinde Ankara, Istanbul, Malatya, Tunceli, Konya, Ergani ve öteki yerlerde görüldüğü gibi yurtseverlere yönelik tutuklamalar hızla artıyor ve sol güçler kamuoyuna hep "yıkıcı ve bölücü çete" kuranlar olarak tanıtılıyor. TKP'nin, öteki sol güçlerin "Ermeni teröristleri" ile işbirliği yaptığı yalanları yeniden piyasaya sürülüyor. Öte tarafta ise, TSIP yönetici ve üyeleri ağır hapis cezalarına çarptırılıyor. PKK Mardin davasında sıkıyönetim mahkemesi 22 idam, 25 müebbet cezası daha kesiyor.

Halk ülkeyi bu hale getirenlerin Evren'ler, Özal'lar olduğunu görüyor. Canını, malını, işini, ekmeğini, ailesini, namusunu, inancını, ulusal benliğini ve cumhuriyeti korumak için karşı çıkmaktan başka bir yol kalmadığını her geçen gün daha iyi kavrıyor. Ordu içindeki faşist olmayan subaylar, militarist generallerin peşinde, nerelere geldiklerini görüyorlar. Burjuvazi içindeki çelişkiler keskinleşiyor.

Işte bu nedenledir ki, "Hükümet-Silahlı Kuvvetler Işbirliği" adı altında faşist rejimin ayakları biraraya geliyorlar. Rejimin içinde bulunduğu bunalımı aşmanın, zayıflıklarını gidermenin, kanlı diktatörlüklerinin ömrünü uzatmanın çarelerini görüşüyorlar. Ama onlar, arkasına gizlenmeye çalıştıkları "sivil rejim" maskesini kendi elleriyle indirecek kadar çaresizdiler. "Teröre son verme", "ekonomik mucize yaratma" demagojilerinden sonra, "demokrasiye geçildiği" yalanı da barutunu tüketmiştir. Ama

Arkada sayfa 6'da

HALK HER YERDE ÖRGÜTLENMELİDİR

Son bir yıl içindeki gelişmeler ülkemizde demokrasiye geçildiği savlarını bir çok kez yalanladı. Halk şimdi bu yalanlara kanmıyor, demokrasiye gerçekten geçilmesini istiyor. Bu istem her geçen gün güçleniyor.

Demokrasiye gerçekten geçilmesi için gerekli iki temel koşul var. Birincisi, şimdiki politik iktidarın, Evren-Özal yönetiminin **değişm***esidir. Ikincisi, politik iktidarın örgütleniş biçiminin değişmesidir. Demokratik bir hükümet ve demokratik bir devlet, her ikisi de gerçekleşmeden, hiçbir zaman, demokrasiye gerçekten geçilmiş olmaz.*

Demokrasi politik gücün, politik iktidarın bir örgütleniş yöntemidir. Sınıfsal içeriği vardır. En gelişmiş, en geniş demokrasi, ancak en ileri ve çıkarları çoğunluğun çıkarlarıyla uyum içindeki tek sınıf olan işçi sınıfının iktidarı altında uygulanabilir. Ama işçi sınıfı yalnızca iktidardayken değil, burjuva toplumunda her zaman demokrasiden yanadır. Biz komünistler demokrasi olmadan işçi sınıfının muzaffer olamayacağına, kendisini ve kendisiyle birlikte bütün toplumu kurtaramayacağını biliyoruz.

Türkiye'de demokrasinin baştan beri sınırlı olması ve 12 Eylül devirmesiyle kökten yok edilmesi, işçi sınıfının ve öteki emekçilerin değil, burjuvazinin, özellikle de onun işbirlikçi, tekelci, asalak tepesinin demokrasi karşısındaki tutumuyla bağlıdır. O nedenle de demokrasinin kazanılması, korunması ve genişletilmesi, her şeyden önce işçi sınıfının ve öteki emekçilerin savaşımlarıyla bağlı olacaktır. Kapitalizmin ortaya çıkardığı ve daha önceden devralıp bugüne taşıdığı antidemokratik yapı ve sınırlamalar, ancak işçi sınıfının ve onun çevresinde kenetlenecek öteki emekçilerin savaşımlarıyla gerçekten ortadan kaldırılabilir. O ne-

Arkası sayfa 7'de

TÜRKİYE DEMOKRASİ GÜÇLERİYLE DAYANIŞMA YÜKSELİYOR

16-17 Şubat günlerinde, Isveç'in başkenti Stockholm'de, "Türkiye'de Demokrasi ve Insan Hakları" konulu bir uluslararası konferans yapıldı. Isveç parlamento binasında yapılan konferansa, Avrupa'nın 13 ülkesinden yaklaşık 200 delege katıldı. Ayrıca, Amerika ve Avustrulya da dahil, dünyanın çeşitli ülkelerinden dayanışma mesajları geldi.

"Türkiye'de Demokrasi ve Insan Hakları için Dayanışma Komitesi" tarafından düzenlenen uluslararası konferansta, iki gün boyunca, Batı Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden gelen politikacılar, sendikacılar, din adamları ve uluslararası örgüt temsilcileri "12 Eylül 1980 darbesinden sonra Türkiye'nin yasal yapısı", "Türkiye'de insan hak ve özgürlükleri", "politik hak ve özgürlükler", "Türkiye demokrasi güçleri ile dayanışmanın güçlendirilmesi" konularını tartıştılar.

Konferansın birinci gününde, "Türkiye'de 12 Eylül sorası yasal yapılanma" üzerinde bir konuşma yapan Profesör Server Tanilli, 1982 Anayasası'nı "bir zorbalık talimatnamesi, bir kışla talimatnamesi" olarak niteledi. Danimarka Sosyal Demokrat Parti milletvekili ve Avrupa Konseyi Siyasi Komisyon üyesi Lasse Butz, konferansta yaptığı konuşmada "Türkiye'de demokrasi olmadığını, temel insan hak ve özgürlüklerinin kabaca çiğnenmesine devam edildiğini dile getirdi. Avrupa Parlamentosu Sekreteri, Ingiliz parlamenter David Blackman ise, Türkiye'deki rejimin en çok ABD yönetimi tarafından desteklendiğini, ABD'nin Türkiye'yi askersel açıdan kendi politikasına uygun konumlarda tutmak istediğini söyledi.

Ayrıca çok sayıda Türk-Kürt sendikacı, yazar, sanatçı, hukuk ve bilim adamının söz aldığı konferans sonunda "Stockholm Bildirgesi" adıyla bir belge yayınlandı. Konferans demokratik istemleri ifade eden bu belgenin başta Avrupa Konseyi ve Avrupa Parlamentosu olmak üzere ülke parlamentolarına, hükümetlere ve politik partilere gönderilmesini oybirliğiyle karar altına aldı.

Parti yaşamı
1 Mart 1985

PARTİMİZİ GÜÇLENDİRMEDEN ÜLKEMİZİ KURTARAMAYIZ !
65. YILDÖNÜMÜNDE HER ŞEY TKP'Nİ DAHA DA GÜÇLENDİRMEK İÇİN !

SİYASİ POLİSE KARŞI SAVAŞIM (I)

Kamil AYSAN /İstanbul

Güvenlik ve konspirasyon kuralları alanında genelde Türkiye solunun, özel de ise -ne yazık ki- kadrolarımızın bilgi dağarcağı oldukça sınırlıdır. Kadrolarımızın şu son dönemde yoğun bir devrimci savaşım deneyimi edinmiş oldukları, çeşitli eylem alanlarının gerektirdiği farklı biçim ve yöntemlerde görece ustalaştıkları doğrudur. Özellikle 1981 ve 1982 ortalarında belirginlik kazanan partimize yönelik tedhiş ve saldırı koşullarında önemli bir yetkinlik ve beceri zorunluluğuyla hep birlikte karşılaştık. Ne ki, siyasi polise karşı savaşımın yalnızca deneyim temelinde, yani bizzat yaşayarak edinilen görgüyle kazanılması düşünülemez.

Birinci olarak, bu yöntem oldukça risklidir ve "öğrenme" sürecinde erken bir saldırı ile karşılaşmak olasılığı hiç de az değildir. Ikinci olarak, bizzat bu sürece siyasi şubenin unsurları da sızabilir. Militanımız, siyasi polise karşı deneyim biriktirdiğini sanırken, aslında siyasi polisle birlikte, onun istediği yönde "deneyim" biriktirme durumunda kalabilir. Ve üçüncü olarak da, böylesi bir yaklaşım, önemli ölçüde, yanlış bir kavramdan yola çıkmakta ve siyasi polise karşı savaşımı yalnızca bir beceri sorunu, deyim yerindeyse, yalnızca bir sanat olarak algılamaktadır. Oysa bu konuda başarılı bir savaşım yürütebilmek, bir beceri ve sanat sorunu olduğu kadar, aynı zamanda bir bilgi ve eğitim sorunudur. Bu konuda tekrar tekrar gözatılması zorunlu temel bir kaynak olan "Siyasi polis ve ajan-provokatörlerin eylemlerine karşı savaşım üzerine" başlıklı yazı da şöyle deniyor: "Bugün siyasi polisin ajan-provokatörlerin eylemlerine karşı savaşım bir BILIM düzeyinde ele alınmalıdır. Eğer soruna yaklaşımımız, yöntemlerimiz bilimsel değerde değilse polise karşı alınacak önlemler, amaçlananın tersine, yıkım getirir." (Yol ve Amaç, Sayı 4, Nisan 1984, s. 80)

Siyasi polise karşı savaşımın belirli kural ve yöntemleri, belirliği bir sistematiği vardır. Deneyimden kaynaklanmakla birlikte, bu deneyim hiçbir zaman kişisel deneyimle sınırlı değildir. Koca bir sınıf savaşımları tarihinden süzülüp gelmiş olan kollektif deneyimi ve tarih bilgisini içermektedir. Siyasi polise karşı savaşım yani güvenlik ve konspirasyon bilimi alanındaki eğitim açığımızın olduğu bir gerçektir. Ve bu açığın olabildiğince çabuk kapatılması da çok önemli bir görevdir.

Işe önce, siyasi polis ve eylemlerine ilişkin kimi yanlış ve eksik düşünceleri, yaklaşımları değiştirmekle başlamak gerekmektedir.

Yalnızca belirli "tip"ten insanların polis ajanları olabileceğini düşünmek, siyasi polise karşı savaşımı daha başından olanaksız kılan bir yanılgı olur. Uysal yakın, "dostça", "sıcak" ilişkiler kuran birinin polis ajanı olamayacağı düşüncesi yaygındır. Yada ağır cezalara çarptırılmış, baskı ve kovuşturmalara uğramış birinin de polis ajanı olabileceği çoğu zaman akıldan geçirilmez bile. Pek çok örnekleri vardır ki, polis ajanına idam cezası verilmiş, sonradan da kaçması sağlanmıştır. Bu konuda hiçbir genellemeye gidilemez; şöyle tipler polis olabilir, böyleleri olamaz denemez. Her somut olaya, somut koşulları içinde, çok yönlü ele almak ve daima uyanık olmak gerekmektedir.

Öte yandan siyasi polisin asıl ve doğrudan işlevinin "adam tutuklamak" olduğu düşüncesine kapılmak -ki bu çok yaygındır, büyük bir yanılgıdır. Bu, kadrolarımızın güvenlik ve konspirasyon sorunlarına çok dar bir açıdan yanaşmaları demek olur. Burjuva ve küçük burjuva basında, polis eylemlerinin yalnızca bu yönüyle sergilenmesi bir rastlantı değildir.

Siyasi polisin tek ve doğrudan görevinin "adam tutuklamak" olduğu düşüncesi, güvenlik önlemlerini, konspirasyonu anlık, belirli "tehlikeli" dönemlerde dikkat verilecek bir olgu olarak görmekle eş anlamlıdır. Herhangi bir politik eylemin ardından "tutuklamalar dalgası" gelmediğinde, siyasi polisin "atlatıldığı" gibi kolaycı, güvenliği gevşetici olduğu için de çok önemli bir yanlışa düşülmektedir. Olaylara bu açıdan bakıldığı zaman, siyasi polisin faaliyeti yalnızca bir karşı eylem olarak ele alınmakta, onun bizim eylemlerimizden bağımsız, özgür bir eylem de yürütebileceği unutulmaktadır. Uzun erimli senaryolar da kurabileceği, operasyonlar yürütebileceği gözardı edilmektedir. Bu noktada korkunç olan, gözardı edilen bu alanın siyasi polisin faaliyetinin asıl ağırlık taşıdığı, belirleyici alan olmasıdır. Siyasi polisin "tutuklama" vb, tüm öteki eylemleri, aslında çoğu kez bu alandaki faaliyetine, yani uzun erimli, planlı çalışmalarına bağlıdır.

Siyasi polis bu uzun erimli ve asıl "yıkıcı" faaliyetini yürütmede başlıca olarak istihbarat ve sızmaya dayanır. Istihbarat çok çeşitli yollardan sağlanabilir. Sızdırılmış ajan ve görevlilerin gönderdiği mesaj ve raporlar "en güvenilir ve en düzenli" istihbarat kanallarıdır. Çarlığın gizli polisi Okh-

Arkası sayfa 6'da

Komünist
YARIŞMA

daha çok haber... daha çok yazı... parti basınını güçlendir...

YARIŞMANIN BİR YILI DOLARKEN

Parti merkez organlarına mektupla haber ve yazı gönderme yarışması bir yılını doldurmak üzere. Son postadan çıkan bir mektup ise şöyle başlıyor: "Yarışmanızı yeni duydum. Ben de katılmak istiyorum. Bundan böyle çevremde olup bitenleri sizlere ileteceğim, düzenli olarak mektup ve yazı göndereceğim". Bu mektup kimileri için şaşırtıcı gelebilir ama bizim için hiç de öyle değil. Çünkü böylesi mektuplar o kadar çok ki! Her gün postadan yeni imzalar çıkıyor, yeni yarışmacılar katılıyor aramıza. Ve bunların ezici çoğunluğu bu yarışmanın bir yıl önce Nisan 1984'te başlamış olduğundan da, bu sürenin sonunda genel bir değerlendirme yapılacağından, başarılı yarışmacıların belirleneceğinden de habersiz. Şöyle geriye dönüp geçen bir yıl içinde katedilen yola bakıldığında, partimizin her bakımdan artan etkinliği, yığınların sıralarındaki artan arayış değerlendirildiğinde, bunun doğal olduğu anlaşılır. Partimizin gür sesi her gün daha yeni, daha geniş kesimlere ulaşıyor. Onların yüreğini, aklını kazanıyor. Onlar da bizim çağırılarımızı yanıtsız bırakmıyorlar. Bizlerle, sizlerle birlikte parti organlarını güçlendirme, onları birer kürsü haline getirme görevine omuz veriyorlar.

Yarışmamız, "Daha çok haber, daha çok yazı parti basınını güçlendir" belgisiyle, TKP 5. Kongresinin ardından yapılan MK 1. Plenumunun kararı üzerine açıldı. Bir yıl önce, Mart 1984 sayısında Atılım bu yarışmaya katılımın, biçimini, içeriğini duyurdu. 1 Nisan 1984'ten başlayarak gönderilen mektupların bir yıl sonunda değerlendirileceğini belirtti. Her yarışmacının, öne koyduğu sayısal hedefe ne ölçüde ulaştığıyla birlikte, yazdığı yazıların, gönderdiği haberlerin parti politikasının yaşama geçirilmesine, daha da güçlendirilmesine ne ölçüde katkıda bulunduğuna bakılarak değerlendi-

Arkası sayfa 6'da

UZAYIN SİLAHLANDIRILMASINA İZİN VERİLMEMELİ

Sovyetler Birliği ile ABD 12 Mart 1985'te Cenevre'de silahsızlanma görüşmeleri için biraraya gelecekler ve uzay silahlarıyla orta menzilli ve stratejik nükleer silahlara ilişkin tüm sorunları bir bütün olarak ele alacaklar.

Ne ki, ABD yönetimi görüşmeleri yokuşa sürecek bir tutum içindedir. Başkan Reagan uzayın silahlandırılması projesini kastederek "ABD 'stratejik savunma girişimi'ni tamamlamak niyetindedir" diyor. Pentagon'un şefi Weinberger "Bakanlığımın hiçbir programından vazgeçilmeyecek, Cenevre görüşmeleri uzay araştırma planlarını etkilemeyecek" diyor. Son olarak da, görüşmelerde ABD'yi temsil edecek, heyetin başkanı Max Kampelman, Pentagon'un "Yıldızlar Savaşı" adı verilen uzay silahlarıyla ilgili araştırmaların süreceğini söylüyor. "Cenevre'de sağlanacak sonuç ne olursa olsun, program durdurulmayacak" diyor. Bu sözler Washington'un uzaya silah yerleştirme planlarında bir düzeltme yapma niyetinde bile olmadığını gösteriyor.

Sovyet tarafı bu durum karşısında ABD'yi ardarda uyardı. SBKP MK Genel Sekreteri Çernenko, Washington'u "dünyadaki durumu olumlu yönde etkileyecek, günümüzün temel sorunlarının çözümü yönünde son derece önemli bir adım olacak somut anlaşmalar için çalışmaya" çağırdı. Başbakan Tihonov görüşmelerde başarı elde etmenin her iki tarafın da sağduyuya dayalı ödünler temelinde anlaşma sağlamak niyetinde olup olmamasına bağlı olduğunu belirterek, "Sovyetler Birliği köklü çözümlere hazırdır. Aynı şeyi ABD için söylemek olanaksız" dedi. Dışişleri Bakanı Gromiko, tarafların güvenliğinin ancak eşitlik ve eşit güvenlik temelinde karşılıklı kabul edilebilir anlaşmalarla olanaklı olduğunu belirterek, "ABD bu tutumunda ısrar ederse, ortaya çıkacak tüm sonuçların sorumluluğu da kendisine ait olacaktır" dedi.

ABD'de ise Reagan'ın direktifi, Pentagon'un planlarıyla büyük silah tekelleri, dev bir savaş makinası harekete geçirildi. Sovyet nükleer silahlarını etkisiz hale getirecek bir "Uzay savunma duvarını" örmek için karada ve uzayda bulunacak geniş kapsamlı bir sistem yaratmak için bu makina harıl harıl çalışıyor. Yapılmak istenen lazer de içinde değişik ışın vb. silahları uzaya yerleştirip karşı tarafın hem karadaki roketlerini hem de bunların kullanımıyla ilgili uyduları imha edecek bir saldırı sistemi yaratmaktır. ABD yönetiminin amacı, bağlaşıklıkları da içinde dünyayı sürekli tehdit altında tutmak, "Roketsavar şemsize"yi şantaj aracı olarak kullanıp yeryüzünde egemenlik kurmaktır.

Emperyalist propaganda, "Yıldızlar Savaşı" programının yalnızca bir araştırma programı olduğunu, ortada hiçbir somut sonuç yokken tehlikeden söz etmenin yersiz olduğunu söylüyor. Oysa Reagan'ların bu programı artık araştırma düzeyini aşmış, değişik alanlarda somut denemeler düzeyine yükselmiş bulunuyor. Merkezi Uzay Komutanlığı kurulmuş, bunun kara, deniz ve hava kuvvetlerinde kolları kurulmaya başlamıştır. Pentagon askeri astronotlarla gizli uçuşlar ve uzayda gizli tutulan denemeler gerçekleştirmiştir. Pentagon artık NASA'dan bağımsız uzay uçuşları için üs kurmaktadır. "Yıldızlar Savaşı" programı için yaklaşık 100 milyar dolarlık harcamayı güvence altına almıştır. ABD'de uzayı silahlandırma çabaları bu yüzyılı aşarak, gelecek yüzyıla uzanan devlet politikasının birincil görevi durumuna gelmiştir.

ABD yönetimi tutumunda ısrar ederse, sonuçlar ne olabilir?

– "Yıldızlar Savaşı" programının gerçekleştirilmesi nükleer silahların ortadan kaldırılması şöyle dursun, bunların azalatılmasını bile olanaksız kılacaktır.

– Bundan da öte, uzay da içinde, geniş kapsamlı bir silahlanma için kapıları ardına kadar açacak, dolayısıyla uluslararası güvenliği torpilleyecektir.

– Bu kez silahlanmadaki yeni tur, ilkesel bakımdan daha tehlikeli, nitel bakımdan kontrolü çok daha zor bir silahlanma olacaktır.

– Silahların sınırlandırılması ve kontrolü alanında şimdiye kadar sağlanan bütün kazanımları yokedecek, anlamsız kılacaktır.

– Stratejik dengeyi değerlendirme sistemini son derece karmaşık duruma sokacaktır.

– Stratejik güçler dengesini, dolayısıyla barışın temellerini sarsacak, nükleer savaş tehlikesini son derece artıracaktır.

– En küçük bir teknik hatanın bile toplu yıkıma yol açma olasılığını kat kat artıracaktır.

Tüm bu tehlikeleri dikkate alan SSCB, BMÖ Genel Kurulunda silahlanma yarışının uzaya yayılmasının yasaklanması için bir tasarı sundu. Bu tasarıya oy vermeyen tek ülke ise ABD oldu. Şimdi iki ülke 12 Mart 1985'de uzay silahlarıyla orta ve uzun menzilli nükleer roketleri karşılıklı ilişki içinde, bir bütün olarak ele alma konusunda anlaşmış olsalar da, Washington'dan bu ilkeye gölge düşürücü sesler yükselmesi, uzun ve zor bir görüşme dönemine girileceğine işaret ediyor. Sorunun çözümü, kuşkusuz en başta bu iki büyük devletin, özellikle ABD'nin tutumuna bağlı olacak. Ama hiç kuşku yok ki, bu görüşmelerde uzayın militarizasyonunu önleyici ve bu temelde nükleer silahlarda sınırlama yada azaltma yapıcı anlaşmaya varılmasını sağlamak için tüm öteki devletlerin, bütün insanlığın "hayır" sesini yükseltmesi de zorunlu oluyor. Sovyetler Birliği askersel üstünlüğe izin vermeyeceğini vurguluyor. Görüşmelerde anlaşma sağlamak için elden geleni yapacağını duyuruyor. Bu güce destek vermek, barışa destek vermek demektir.

● Ahmet ALAN

TKP-AKP GÖRÜŞMESİ

Şubat 1985 ortalarında TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş, Alman Komünist Partisi Başkanlık Divanı üyesi ve sekreteri Karl Heinz Schröder yoldaş ile görüştü. Görüşmeden sonra yapılan açıklamada, iki kardeş parti, 12 Mart'ta Cenevre'de SSCB ile ABD arasında başlayacak olan görüşmeleri selamladılar, uzayın militarizasyonu girişimlerine karşı çıktılar, işçi hareketiyle barış hareketinin ortak savaşımıyla Cenevre'deki görüşmelerden olumlu sonuç çıkması için gereken baskı ögesinin oluşturulması gerektiğini belirttiler.

Hitler faşizminin ve Japon militarizminin yenilgisinin 40. yılında birçok ülkedeki etkinliklerin bir barış ve demokrasi gösterisine dönüştürülmesini destekleyen iki kardeş parti, bu faaliyetlerin faşist diktatörlük altındaki Türkiyeli demokratların savaşımına yeni bir ivme vereceğini belirttiler. TKP ve AKP, Türkiye'de Sol Birlik'in kurulmasını selamladılar, bunun sol güçler arasındaki birliği pekiştirdiğini, demokrasi güçleri arasındaki işbirliği yolunda önemli bir adım olduğunu belirttiler.

FAC'de yabancı işçilerin durumunun kötüleştiğine dikkat çeken partiler, "Türk Federasyonu" adı altında faaliyet gösteren faşist MHP'nin yan örgütlerinin yasaklanmasını istediler. Tüm yabancı işçiler için eşit sosyal ve politik haklar için, Alman işçileri ile yabancı işçiler arasındaki dayanışmayı güçlendirmek için ortak çaba göstereceklerini vurguladılar.

Marks, Engels ve Lenin'in ülküleri ve proleter enternasyonalizmi ilkesi temelinde aralarındaki ilişkiyi daha da geliştirmek için somut anlaşmalar yapan iki kardeş parti, dünya komünist hareketinin birliğini pekiştirme çabalarını sürdüreceklerini belirttiler. Komünist ve işçi partilerinin yeni bir doruk toplantısından yana olduklarını vurguladılar.

BİRLEŞİP KARŞI KOYMAKTAN BAŞKA YOL YOK

Ş. Ataol/Konya

Beyşehir civarındaki Höyük madenlerinde işçiler, tüm Türkiye'de olduğu gibi işsiz bırakılma tehditi altında susturulmak isteniyor. Patron her dört ayda bir 80-100 işçiyi işten çıkarıyor yerine yeni işçileri alıyor. Buradaki işçilerin çoğunluğu Ordu ilinden geliyor. Bu işçilerin patronu Çalışma Bakanlığına 37 işçi bildirmiş olmasına karşılık aslında 180-200 işçiyi çalıştırıyor. Işçiler kendi sorunlarını, kendi hazırladıkları şu yazılı metinde dile getiriyor, kamuoyuna duyuruyorlar:

"MAYAŞ Madencilik A.Ş. yeraltı Barit işletmelerinde tüm sosyal haklardan yoksun bir şekilde her an ölümle burun buruna çalışıyoruz. Hafta tatilimiz yok, pazarları çalışmazsak ceza olarak iki yövmiyemiz kesiliyor. Kendi memleketimizde iş olmadığı için buralara geldik. Işe başlarken sözleşme yapmadık. Böyle bir şeyden haberimiz yoktu. Bir gün çöplükten geçmişe ait bir sözleşme bulduk. Tüm işçiler toplanıp okuduk. Bu sözleşmenin her satırında "Işçi tüm sosyal haklarından yoksundur. Sadece üç öğün yemek verilecektir" yazılıydı. Bu durumda toplanarak sendikalaşmayı kararlaştırdık. Haber verip Noter huzurunda sendika üyesi olduk. Patron bunu duymuş. Bizlere izin kağıdı yerine çıkış kağıdı imzalatarak oyun hazırladı. İzin dönüşü bizlere işbaşı yaptırmadı. Patrona çıktığımızda bizleri küfürle karşıladı. Sendikadan çıkarsanız işe alırım, dedi. Kabul etmedik. Dört kez çağırttı bizi, aynı şeyi teklif etti. Biz istifa etmedik. Istifa edenleri ise, birliğimizi çökertmek için işe başlattı. Bakanlıktan müfettişler geldiler. Onlara da patron kendi istediği adamları çıkarıp konuşturmuş. Ama biz fırsatını bulup onları yakaladık.

Bizi yalnızca sendikalı olmamızdan dolayı işten attığını söyledik. Patron bizim için madencilikten anlamıyorlar demiş. Bizler 10 yıldır maden kazmaktayız. Bizler vasıflı değiliz, kazma kürek ile çalışıyoruz. Maden açılalı 15 yıl oldu, bu hep böyle.

Bu ağır iş karşılığı ise günlük yövmiye 800 lira. O da üç dört ayda bir veriliyor. Sigorta yok. Elbise, ayakkabı, ikramiye yok. Işyerinde güvenlik hiç yok. Yalnızca başımıza birer gösterme-lik baret. Patlama anında işçi dışarı çıkarılmıyor. Hiçbir ehliyetli ateşleyici ustası yok. Derinliği 100 metreye, uzunluğu 3 km.'ye kadar değişen madenlerde biz sendikayı getirene kadar elektrik dahi yoktu. Işte durumumuz bu. Bizi 'köle' gibi çalıştırıyorlar. Ne devlet, ne müfettiş kimse hakkımızı korumuyor. Birleşip sendikalaşmaktan, karşı çıkmaktan başka yol var mı?"

Sizin de sıranız gelir

G.M./İstanbul

Bakırköy'e bağlı Yenibosna semtindeki gecekondu halkı bir araya gelerek, bir yazılı metin hazırladı ve Başbakan Özal'a gönderdi. Bu metinde Evren ve Özal'ın her dediklerinin yalan çıktığı belirtildikten sonra şöyle deniyor: "Bay Başbakan, isterseniz mahallemizde olup biten ve konuşulan birkaç konuya değinelim. Her iki seçimde de ilçemize, Bakırköy'e geldiniz. Yolumuzun yapılacağını, suyumuzun geleceğini, gecekondularımıza tapu vereceğinizi söylediniz. Şimdiye kadar yolumuza çakıl taşı bile dökülmedi. Çocuklarımız çamur deryası içinde, bata çıka okula gidiyorlar. Suyumuz yağmur yağarsa, doğadan geliyor. Elektriği kendi imkanlarımızla birkaç direk dikerek getirdik. Yollarda bir lamba bile yok. Tapu tahsis belgesine gelince biz ona Tapu tecil belgesi diyoruz." Daha sonra gecekondularda oturan emekçilerin işsizlikle biçildiği, fabrikalarda çalışanların yada seyyar satıcılık yapanların uğradıkları baskılar, yapılan soygun ve talanlar anlatılıyor: Metnin son bölümünde ise şöyle deniyor: "Bizler şimdi Özal ve Evren'e seslenerek şöyle diyoruz: Sizler çıkardığınız yasalara uymuyorsunuz da bizler mi uyacağız! Konsey üyeleriniz, generalleriniz, bakanlarınız kaçakçılık yaparken, rüşvet alırken, vatan topraklarını Amerikan üslerine satarken, keyif üstüne keyif çatarken, bizler birer odalı kondularımız da açlık ve sefalet içindeyiz. Sizler, belediye başkanlarınız Arap petrol şeyhlerine, zenginlerine kiralık ada, kiralık ev bulmak için komisyonculuk yaparken, Afganistan'dan kaçan sömürgecilere toprak, ev, iş verirken bu vatan için canını feda eden bizlere bir karış toprağı, bir odalı evi bile çok görüyorsunuz. O yasalarınızı dinlemeyiz, dinlemeyeceğiz. Biz gecekondu halkı sizlere haraç vermeyeceğiz. Siz yıkarsanız bir mahalle halkı birleşip bir gecede yine yaparız. Siz bizi bitiremeyeceksiniz. Ama sizlerin sıranız er yada geç gelecek."

ANAP'lı soyguncu ağa

K.B.D./Siirt

Siirt'in Beşiri ilçesinde, feodal bir ağa olan Hacı Ahmet Karabulut'un terörü ve soygunu sürüyor. Halktan zorla para toplayan, meydan ortasında adam dövdüren bu ağa faşist diktatörlüğün sadık bir uşağıdır.

Kendi gibilerinin partisi olan ANAP'tan Belediye Başkanı olan bu ağa, ilk günden başlayarak belediyenin tüm olanaklarını ve gelirini kendi kişisel çıkarı doğrultusunda kullanmaya başladı. Son olarak halkın kömür paralarını belediyenin değil, kendisinin banka hesabına yatırmasını zorunlu kılarak faizini kendisi aldı. Ayrıca kömür paralarını 1 Ocak'tan önce yatırmış olanlardan da zorla KDV kesti ve bunları da kendi cebine attı. Üstelik bir de kömürün zamlı olacağını öne sürerek kömür almak isteyenlere aradaki farkı tekrar ödetti. Devlet baskısından yeterince nasibini almış olan ilçe halkı, bir de bu soyguncunun talanına hedef oluyor.

Bütün bu uygulamalara dur demenin yolu birlikten geçiyor. Bu nedenle biz 6 sol partinin yaptığı güçbirliğini sevinçle karşılıyoruz ve Türk-Kürt tüm antifaşist güçleri bu birliğe omuz vermeye çağırıyoruz.

Basına gönderilen Bildiri'den

"Bugüne kadar çocuklarımızın 'T.C. Devletinin güvencesi altında' tutuklu bulunduğu sık sık kamuoyuna bildirildi. Ancak gelişen olaylar en çok kimlerin devletin güvencesi altında olduğunu bizlere göstermiştir. 'Itiraf'larıyla kamuoyunda bilinen Şemsi Özkan adındaki tutuklu, adeta cezaevi idaresinin üzerinde bir statüye sahiptir. Demokrasi, insan hakları, insanlık onuru bir yana, çocuklarımızın, yakınlarımızın her şeyden önce cangüvenliği yoktur. Cezaevi yönetiminin açık desteği altında, silahlandırılmış iki 'tutuklu' tarafından korunan Şemsi Özkan, tutuklular üzerinde terör estirmektedir. Son olarak Şahin Bozdağ adındaki tutuklu, Şemsi Özkan ve yardakçıları Faruk Karakışla ile Hüseyin Bektaş tarafından bıçakla ağır yaralanmıştır. Olay Metris'in güvenliğinden sorumlu Muzaffer Binbaşı ve bir üsteğmenin 'üstün çabaları' ile örtbas edilmeye çalışılmaktadır.

Bir grup tutuklu ailesi"

MİT binası, işkence evi

A.K./Edirne

Edirne'nin işçi bölgesi Kıyık semtinin bitiminde, Süleoğlu ilçesine giden yolun sol tarafında MIT'in binası bulunuyor. Edirne'de işkenceler bu binada yapılıyor. Öteki ilericilerin yanısıra TKP bildirisi dağıttıkları iddiası ile yakalanan yurtseverler MIT'in bu binasında yoğun işkenceden geçirildiler.

Işçi semtinde kan akıtanlar, döktükleri kanda boğulacaklardır. Işkence yerini biliyoruz, işkencecileri de tanıyoruz.

TKP'NİN SESİ'NE KULAK VER !

Hergün saat **5'de 25** m, **11820** kHz; saat **7, 9, 11, 13, 17, 19'da 31** m, **9585** kHz; saat **21, 23, 01'de 49** m, **6200** kHz; Pazar günleri bunlara ek olarak saat **15'de 31** m, **9585**.kHz.

Sessiz protesto

Muhammed Ali/Mersin

Ocak ayının son günlerinde Evren Mersin'e geldi. Basında yer alan programa göre Mersin'de bazı sanayi kuruluşlarında "inceleme"ler yapacak, Belediyeye ait çöp işleme fabrikasını hizmete açacaktı. Ayrıca açılış töreninde yurttaşlara hitaben bir de konuşma yapacaktı.

Evren, kente öğleden sonra gelecekti. Sabah saatlerinden itibaren kamu kuruluşlarının arabaları, kenti dört bir yandan gezmeye başladılar. Sürekli olarak hoparlörlerden, Evren'in kenti "ziyarete" geleceğini duyuruyor, halkı karşılamaya katılmaya çağırıyorlardı. Ayrıca karşılamaya gideceklerin kamu araçları tarafından ücretsiz olarak getirilip götürüleceği de anons ediliyordu. Sokaklarda, kiralanmış davul zurna ekipleriyle mehter marşları çalınarak bir sahte bayram havası yaratılmak isteniyordu.

Evren, Orduevi'nin bulunduğu alana geldiğinde ise kendini karşılayacak 100 kişi bile bulamadı. Evet, onca propaganda ve reklama karşın karşılamaya gelenlerin sayısı 100'ü bile bulmuyordu. Mersin halkının cunta başına bu sillesi onu çok kızdırdı. Çöp işleme fabrikasının açılışını yapmaktan vazgeçti. Diktatörlüğün şakşakçısı holdingçi basın ise, Mersin halkının Evren'i karşılamak için saatlerce beklediğini, yollara döküldüğünü yazarken, Evren'in zaman darlığı nedeniyle çöp fabrikasının açılışını yapamadığını öne sürdü.

AMERİKA İLE DEMOKRASİ OLMAZ

● Mehmet ERGÜL

Reagan yönetiminin gelişmekte olan ülkelerde, bu arada Türkiye'de uyguladığı "Kamu Diplomasisi ve Demokrasi Projesi" bütün hızıyla işliyor. ABD emperyalizmi, bir yandan diktatörlüğe tam bir destek verirken, öte yandan olası gelişmelere damgasını basmak için ülkemizdeki "beşinci kol"larının konumlarını güçlendiriyor. Son gelişmelere kısaca göz atalım:

Porjeyi yürütmekle görevli, ABD' nin "insan hakları"ndan (!) sorumlu Dışişleri Bakan Yardımcısı Elliott Abrams, "bugüne kadar verdiğimiz destek yetmez, Türk polis örgütünü daha da güçlendireceğiz" diyor. (New York Times, 12 Ağustos 1984) Demek ki, işkenceci polisin "bunu konuştursa konuştursa, Reagan konuşturur" dediği son model işkence aletlerinin, elektrikli kablo yöntemlerinin yanına yenileri eklenecek. Nitekim aralarında CIA ajanı Paul Henze'nin bulunduğu 8 ABD'li, Genel Kurmay'ın ve Adalet Bakanlığı'nın çağrılısı olarak geçenlerde Türkiye'ye geldiler. "Teröristlerin Rehabilitasyonu" adı altında cezaevlerindeki tutuklu yurtseverleri "nasıl bölüp de düzenle bütünleştiririz" diye kapalı kapılar ardında kafa kafaya verdiler. Sonunda Adalet Bakanı Eldem, toplantının sonucunu açıkladı, "Muhbiri ve pişmanlık duyduğunu söyleyeni affedeceğiz" dedi.

Yalnızca 1984 yılı içinde, gelişmekte olan ülkelerden ABD'de Pentagon bütçesi kanalıyla eğitilen kuvvet komutanları sayısının 258, general sayısının ise 1834 olduğunu belirtelim. Zaman zaman ortada gözükmeyen, bizdeki "izinli generaller" de, West Point Akademisi'nde, Teksas yada Panama Kanalı yöresinde eğitim görenler arasında belirli bir yer tutuyor.

Özal hükümetine dört bakan veren ENKA'nın başı Şarık Tara, geçenlerde Türkiye'nin ABD'li Dostları Derneği' nin "şeref konuğu" oldu. Tara, ABD Başkan Yardımcısı, eski CIA şefi George Bush ile görüştü. Ardından Bush'un oğlu Neill Bush, "ENKA ile birlikte Iskenderun'da serbest bölgeyi işletmeye talibim" dedi. (Hürriyet, 13 Ocak 1985)

Çoğu ABD elçilik çevreleriyle Türk işadamlarından oluşan Propeller Klüb'ün Istanbul'daki üye sayısı son iki yıl içinde 300'e yükseldi. Bu ABD yanlısı en "mutemet" Türklerin oluşturduğu "seçkinler kulübü", ABD dışındaki Propeller Klüb'ler içinde üçüncü sırada yer alıyor. (Günaydın, 3 Mart 1984)

Bu arada ABD'nin Istanbul'daki başkonsolosu Daniel Newberry de boş durmuyor. TÜSIAD'ın başına geçen Şahap Kocatopçu'yu ilk kutlayan ABD Başkonsolosu oldu. Kocatopçu, Koç Holding'in Idari Komite Başkanı. Eski ABD Büyükelçisi Kommer de, Münih'ten mesaj yolladı. "Ülkenize gelip dostum Rahmi Koç'u yeniden görmek isterim" dedi.

Ordu, polis, holdingler cephesinde durum böyle. Sendikalara gelince: Başkonsolos Newberry, geçenlerde "Türkiye'de sendikaların demokratik düzende tekrar faaliyete geçmeleri şerefine" bir kokteyl verdi. Kokteyle kimi işadamlarının yanısıra Türk-Iş Başkanı Şevket Yılmaz ile Türk-Iş'ten bazı sendika yöneticileri de katıldı. (Hürriyet, 2 Şubat 1985) Türk-Iş başları CIA'nin bir kolu olan AAFLI' siz nerdeyse tek bir toplantı yapamaz oldular. Katma Değer Vergisi konusundaki semineri bile AAFLI ile birlikte düzenlediler. Seminerde rejimin şakşakçısı Kaya Özdemir, "artık kahraman sendikacılık devrinin geçtiğini" ilan etti. Türk-Iş Birinci Bölge Temsilcisi ve cuntanın Danışma Meclisi üyesi Vahap Güvenç, bu toplantıya katılımın az sayıda olmasından yakındı.

ABD'nin Adana Başkonsolosu, Halkçı Parti'nin Calp'ın izinde yürüyüp yürümediğini araştıran anketler düzenliyor. ABD'deki "Genç Liderler Derneği", yaşı 40'ın altında istikbal vaadeden politikacıları, politikacı adaylarını birbiri ardısıra ABD'ye çağırıyor. HP Içel milletvekili Fikri Sağlar, Amerikalılardan böyle bir çağrı geldiğini söyledi. (Kocaeli Gazetesi, 22 Ekim 1984)

Merkezi Istanbul Nişantaşı'nda, Valikonağı Cad., Ocak Ap. 143 numaradaki, adı şimdi "Türk Kültür Vakfı" olan "American Field Service" durmadan ABD'ye bir yıllığına öğrenci yolluyor. Başında şimdi eski savunma bakanı Bayülken'in bulunduğu Türk-Atlantik Derneği eliyle ABD'ye gençler gönderiliyor. Doğrudan CIA' nin finanse ettiği ettiği Yeni Forum dergisi ile Türk-Atlantik Derneği ortak çalışıyor. Washington, şimdi 60'ı aşkın ülkede, bu arada Türkiye'de karaünlü "Barış Gönüllüleri" örgütünü yeniden canlandırmak istiyor.

Friendly Vakfı bursuyla ABD'ye çağrılan gazetecilerin sayısı durmadan artıyor. Önce Hakkı Öcal, ardından Tercüman'dan Metin Çorabatır ve Yavuz Donat bu bursla ABD'de bir süre tezgahtan geçtiler. Tercüman'ın dış haberler servisinin başına getirilen Çorabatır, doğrudan CIA'nin sözcülüğünü yapıyor. ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Abrams, ABD Basın Kültür Merkezi sorumlusu Arthur Bardos, CIA denetimindeki "Hür Avrupa" radoyosu şeflerinden Critchlow geçen yıl karı koca Ilıcakların kapısından eksik olmadılar.

Kısacası; siyasi partiler, iş çevreleri, ordu, polis, üniversiteler, sendikalar, basın, dinsel çevreler ve gençlik içinde ABD yönetimi, kendi "beşinci kol"larını durmadan besleyip güçlendiriyor. Bir yandan diktatörlüğü destekliyor, bir yandan da olası gelişmelere kendi damgasını basmaya, gelişmelerin kendi denetiminden çıkmamasına çabalıyor.

Biz komünistler öteden beri ABD emperyalizmine elini verenin kolunu kurtaramayacağını vurguladık. Halkımızın özellikle son beş yıldaki tarifsiz acı ve yoksulluğu ile ABD'ye bağımlılığın artması arasındaki bağ, bizim ne denli haklı olduğumuzu gösterdi. O nedenle, diktatörlük karşıtı güçler, parlamento dışı muhalefet partileri, eğer içtenlikle demokratik bir rejim istiyorlarsa, ABD emperyalizminin açık, sinsi her türlü faaliyetine karşı uyanık olmalıdırlar. ABD emperyalizmine bağımlılık ilişkileri içinde, onun gölgesi altında demokrasi olmaz. Diktatörlük altındaki son beş yıldan çıkarılması gereken en büyük ders budur. Şimdi halk, diktatörlük karşıtı her kişi ve kuruluş hakkında, en başta ABD emperyalizmine nasıl bir tutum aldığına bakarak yargısını verecektir. Yakın geçmişin acılarını bir daha yaşamamak, sağlıklı bir demokrasiyi kurmak için bu zorunludur.

İŞTEN ATMALARA KARŞI KOYALIM

Başı 8. sayfada

karşı savaşım anahtarı da, işçilerin birlik ve dayanışmasıdır. Işten atılan arkadaşımıza sahip çıkmak, atılan her işçi için direnmek gerekiyor. Bir direnişin şansı, o bölgede, işkolunda, kamuoyunda direnişi duyurmaya, çevrenin direnişe desteğini sağlamaya, dayanışmanın gücüne sıkı sıkıya bağlıdır. Işten atılmalara karşı küçük küçük direnişler olmakta, ama ses vermeden söndürülmektedir. Bunun için direnişle birlikte olanaklı en geniş dayanışmanın örgütlenmesi de önemlidir.

Çalışan ve işsiz, sendikalı ve sendikasız işçilerle, işyerinde eski ve yeni işçiler arasında birlik ve dayanışma kurulmalıdır. Işten atılan bir işçi işyeriyle, arkadaşlarıyla ilişkisini koparmamalıdır.

Sendikaların işyerinde ve işkolunda işten atmalara karşı toplu müdahalesi gerekmektedir. Işçiler sendika yönetimlerini böyle bir müdahaleye, toplu eyleme ikna etmelidir. Sendikalar işten çıkarılanlara sahip çıkmalı, onların üyeliğini sürdürmeli, onları bileştirmelidir. Sendikalar, işyerlerinde iş güvencesinin sağlanmasını toplu sözleşme maddelerinin birinci maddesi yapmalıdır. Bu, patronların elinde işçileri bölmede kullandığı büyük bir silahın işlevsiz kılınmasını sağlayabilir.

Komünistler şimdi geniş işçi yığınlarına, hem yeni işyerleri sağlamayan, hem de işçi çıkarılmasını kolaylaştıran Evren-Özal yönetiminden kurtulmanın ve işgüvencesi ile yeni işyerleri sağlayacak bir hükümet için savaşımın ne denli zorunlu olduğunu çok daha somut gösterebilirler.

ASIL ŞİMDİ GERİLEMEMEK, DEMOKRASİ İSTEMİNİ DAHA DA...

Başı 1. sayfada

şurası açıktır ki, işbirlikçi oligarşinin silahı, faşist diktatörlük duruyor. Devlet terörü, baskı eksilmiyor.

"Dört yanımız düşmanla sarılı", "Ermeni terörü" vb. şoven tekerlemelerle de peşlerine takacak, uzun süre oyalayacak fazla kimseyi bulamayacaklardır. Kaba bir milliyetçilik dalgası kimin karnını doyurur? Işsize iş, sofraya bir dilim fazla ekmek getirebilir mi? Çağdaş, gelişmiş, başına buyruk bir Türkiye özlemlerine yanıt verebilir, Kürt halkı üzerindeki ulusal baskıyı sona erdirebilir mi?

Işbirlikçi oligarşinin kalemlerinden Mehmet Barlas'ın "o kadar da kötü değil halimiz", Rauf Tamer'in "Buna da şükür" türünden yazılarına kulak asacak pek fazla insan kalmamıştır. Bu konuda Evren'ler, Özal'lar, ülkenin geleceği değil ama, kendi geleceklerí açısından korkuya kapılıyorlar. Bu nedenle Evren son zamanlarda yeniden "kafalara vura vura sokarız", "kafaları koparmak lazım" yollu tehditlere başvuruyor. Bu nedenle Özal, ANAP'ının Genel Kongre'sini öne alarak, Amerika'ya, patronlarına "yüz sürmeye", "güçlü lider" havasıyla gitmeyi hesaplıyor. Evren-Özal yönetimi çok yönlü baskıları artırmak, bu yolla rejimin bunalımını aşmayı denemek istiyor. "Hükümet-Silahlı Kuvvetler Işbirliği" seminerinde bunun yol ve yöntemleri görüşüldü. Elbette, SODEP ve DYP sözcülerinin bu seminer üzerine açıklamalarının anlattığı gibi, bu toplantı, Türkiye'de sivil bir rejimin olmadığının bir kanıtıdır.

Ama bizce asıl önemli olan, bu toplantının amacıdır. Halkın bu konuda uyarılmasıdır. Şimdi Evren'ler, Özal'lar halkı, muhalefeti oyalamak, halk düşmanı planlarını yürürlüğe koymada zaman kazanmak için "adı açıklanmayan bir yetkili" ağzından Hürriyet gazetesine "Bu seminer son derece iyi niyetlerle düzenlenmiştir. Konuyu amacından saptırmamak, polemik noktasına itmemek gerekir" demecini bastırıyorlar. Ne ki Tercüman'daki faşist fejimin şakşakçılarından Ergun Göze, "Bu bir teyakkuz durumudur" diyerek rejimin demokrasi güçlerine karşı çok yönlü yeni bir savaşa hazırlandığını açığa vuruyor.

Faşist diktatörlük baskılarını daha da artırmaya hazırlanıyor. Asıl şimdi gerilemek, demokrasi istemini daha da yükseltmek gerekiyor. Eğer diktatörlük karşıtı güçler inisiyatifi Evren'lerin, Özal'ların elinden almak istiyorsa, aralarındaki politik görüş farkları, geçmiş kavgalar ne olursa olsun, karşılıklı diyalogu geliştirmeli, dayanışmayı artırmalı, hep birlikte Evren'lere, Özal'lara vurmalıdırlar. "Erken seçim" istemi de ancak böylesi bir yoldan gerçekleştirilebilir.

"Erken seçim" istemiyle birlikte, "miting"ler yaparak protestoların dile getirilmesi düşüncesi güç kazanmaktadır. Türk-Iş'in eski başkanlarından Halil Tunç'un "Zamlara karşı miting"ler düzenleme önerisi üzerine, SODEP böyle bir girişimi destekleyeceğini duyurmuştur. DYP'nin ise daha önce "pahalılığa karış mitingler" düzenleme kararı almış olduğu biliniyor. Atılım'ın 1 Şubat günlü sayısında duyurduğumuz gibi, halk yasal partilere, Türk-Iş'e "mitingler" düzenlemeleri için istekler yağdırmaktadır. Komünistler kim düzenlerse düzenlesin, faşist diktatörlüğe yönelecek, diktatörlük karşıtı yığınları biraraya getirecek, onlara güven aşılayacak böylesi çıkışları destekleyeceklerdir.

Biz komünistler, halka "birleşirsek yeneriz" diyoruz. En ufak bir istemi elde etmek için olsun, birleşmekten ve savaşmaktan başka yol yoktur. Evren-Özal yönetiminden ülkeyi kurtarmak isteyen herkesi bizimle bu temelde birleşmeye çağırıyoruz.

SİYASİ POLİSE KARŞI SAVAŞIM (I)

Başı 2. Sayfada

rana ajanlarının gönderdiği raporların, Bolşevik partisinin Oktobr devrimi öncesine ait savaşım tarihinin karanlıkta kalmış, kadroları, tanıkları fiziki olarak yokolmuş pek çok olayını aydınlatabilecek ölçüde düzenli ve ayrıntılı olduğu bilinmektedir.

Ne ki bu yöntem, polis açısından "maliyeti" oldukça yüksek bir yöntemdir. Uzun ve sistemli bir polis faaliyetini gerektirir. Böylesi raporlardan elde ettiği bilgilerle, polisin hemen tutuklamalara girişeceğini düşünmemek gerekir. Söz konusu raporlar, daha çok, uzun erimli senaryolar kurmakta ya da polis ajanlarını örgüt içinde önemli konumlara getirebilecek türden operasyonlar düzenlemekte vb. kullanılır.

Siyasi polis bir kısım istihbaratı ise, çoğunlukla parayla bilgi satın alınan, taksi şoförü, kahveci, seyyar satıcı vb. yerel unsurların aktardığı haberlerin birleştirilmesinden, militanlar arasındaki yazışma ve telefon görüşmelerinin ele geçirilmesi, aramalarda ele geçirilenj, belgelerin sorgulamalardan edinilen verilerin sistemleştirilmesinden ve değerlendirilmesinden elde eder. Aynı şekilde legal devrimci örgütlerin her düzeydeki toplantılarının izlenmesi ve yorumlanması, gözaltında yada tutuklu bulunan devrimcilerin arasına "yabancı unsurlar" sızdırılması, devrimci basında yer alan haber, yorum ve tartışmaların toplanıp değerlendirilmesi de polis için istihbarat elde etme yöntemleri arasındadır.

Bu saydığımız kaynakları tam ve kesin olarak kurutmak çok zor, hatta olanaksızdır. Ancak buradan gidecek istihbaratı olabildiğince etkisiz kılmak, çarpıtmak bilinçli bir çabayla gerçekleştirilebilir.

Siyasi polisin ikinci yöntemi, ona daha geniş olanaklar, hareket özgürlüğü tanıyan "sızma" eylemidir. Devrimci örgütlere sızan polis ajanları, yalnızca istihbarat toplamak ve rapor vermek göreviyle değil, fiili etkide bulunmak, hangi düzeyde olursa olsun örgütü siyasi polisin planları ve amaçları doğrultusunda yönlendirmek göreviyle de yükümlü tutulurlar. RSDIP'in savaş tarihinde, bu tür polis eylemlerinin hangi boyutlara ulaşabileceği konusunda öğretici ve uyarıcı örnekler vardır. Adları oldukça bilinen Zubatov, Papaz Gapon ve Parti Merkez Komitesi'ndeki polis ajanı Malinovsky'nin yanısıra şu isimler de sayılabilir: 1910 yılında Moskova Parti örgütüne ağır kayıplar verdiren Kuşkin, Rusya'da ve Rusya dışında, parti içinde "önemli" görevler üstlenen Dr. Zhitomirsky, ayrıca Sosyalist Devrimci Parti'nin Savaş Bölümü Başkanlığına dek yükselen Yevno Azev. Bunların ve adları daha az bilinen, çeşitli düzeylerde işgören sayısız ajanın verdirebileceği ağır kayıplar, ancak, Bolşeviklerin ilkeli ve ustaca savaşımı sayesinde atlatılabilmiş, yada en azından sınırlandırılabilmiştir.

YARIŞMANIN BİR YILI...

Başı 2. sayfada

rileceğini açıkladı.

Herkes kendini tarttı, hedefini koydu. Yarışma başladı. Siz yazdınız, biz yaydık. Kimi zaman uyarılarda bulunduk. Kimi zaman sizin uyarılarınızı, önerilerinizi herkese duyurduk. Her mektup, her yazı, Atılım'a, radyo yayınlarına bir şeyler kattı. Şimdi ise bir yıl sona eriyor. Şunun şurasında değerlendirme yapmak için ne kadar zamanımız kaldı ki? Hepimiz şimdi şöyle bir durup nereden nereye geldik, neleri yaptık, neleri yapamadık, nedenleri nedir, bütün bu ve benzeri sorular sorup, yanıtını arayacağız. Bunu biz de yapacağız, sizler de yapacaksınız. Bu bir anlamda öz denetim olacak. Her alanda, her zaman gerekli. Daha deneyimli, daha donanmış olarak, daha güçlü bir temelde ileri atılmak için bu her zaman zorunludur.

Yarışmanın bir yılı 1 Nisan 1985 tarihinde doluyor. Değerlendirmeyi, sonuçları 1 Mayıs 1985 günlü Atılım'da duyuracağız. Radyodan da ayrıca açıklayacağız.

Komünist yarışmamızın bir yılını, daha çok haber, daha çok yazı ile karşılayalım. Parti basınımızı, ortak sesimizi güçlendirelim!

HALK HER YERDE ÖRGÜTLENMELİDİR

Başı 1. sayfada

denle demokrasi isteyen herkes, antikomünizmin "demokrasi ile komünistlerin uzlaşmaz olduğu" yolundaki yalanlarına prim vermemek zorundadır. Işçi sınıfının, sol güçlerin, komünistlerin katılımı olmaksızın özgür yaşama hakkını elde edemeyeceğini, demokrasiye ulaşılamayacağını kavramak zorundadır. Bunun en açık kanıtı ülkemizin yakın geçmişidir.

Politik iktidarın örgütleniş yöntemi olarak demokrasi Türkiye'de ne kadar geniş olacak, bizim demokrasiye ilişkin temel istemimiz olan emekçilerin hakları bu demokraside ne kadar tanınacak, korunacak ve genişletilebilecek?

Bu sorunun yanıtı, işçi sınıfının ve öteki emekçilerin bugünden ne kadar örgütlenebileceklerine, kendi hakları için ne kadar kararlı savaşabileceklerine bağlıdır.

Bugün sosyal-ekonomik ve sosyal-politik çelişkilerin hızla derinleştiği koşullarda, emekçiler örgütlenmenin, örgütlerini güçlendirmenin ne denli yakıcı bir ihtiyaç olduğunu giderek daha somut görüyorlar. Bunun göstergeleri çoktur. Örneğin:

SODEP'in çeşitli illerimizde düzenlediği işçi toplantılarına katılan işçiler, yalnızca, yapılan konuşmalarda "kapatılan sendikalar"dan söz edildiğinde hareketleniyorlar ve yaşasın DISK" belgisini haykırıyorlar.

Yoldaşlarımız ve sempatizanlarımız kimi illerde çeşitli araçların yanısıra telofonun da kullanıldığı bir kampanya ile "Sol Birlik" in kuruluşu ve amaçlarını halka duyurdular. Yoldaşlarımız çok çeşitli kesimlerden yurttaşların haberi büyük bir ilgiyle karşıladıklarını belirtiyorlar. Bir yıl önce yürütülen benzer kampanyalarla karşılaştırıldığında telefonlarını kapatanların oranı yok denecek düzeye inmiştir.

Bir kasabadan bize yazan, herhangi bir politik örgüte bağlı olmayan 21 ilerici genç kendi aralarında örgütlendiklerini, çevrelerinde aktif propaganda kampanyaları yürüttüklerini ve demokrasi savaşımında üzerlerine düşeni yapmaya kararlı olduklarını belirtiyorlar.

Halk yalnız örgütlenmenin değil, eyleme geçmenin de zorunlu olduğunu görüyor. Türk-Iş yöneticilerinin kendilerini gün aşırı, "Elimiz kolumuz yasalarla bağlı, Allah'larından bulsunlar, yapacak bir şey yok" yollu açıklamalar yapmak zorunda hissetmeleri, işçi sınıfının eylem isteminin ne denli güçlendiğini gösteriyor.

Demokrasi savaşımında yığınların gücüne ve savaşımına dayanmadan yol alınamayacağını yasal muhalefet çevreleri de görüyor. Bunlar şimdi, yalnız oy almak için değil, hükümeti ve politikasını protesto için mitingler gerçekleştirmek için de proletaryaya, öteki emekçilere başvuruyorlar.

Demokrasi için her çabaya büyük değer biçen proletarya, faşist diktatörlüğe karşı her çıkışı elbette vargücüyle destekleyecek, her yığınsal savaşıma en başta katılacaktır. Ama açıktır ki, işçiler ve öteki emekçiler ancak kendi somut çıkarlarını korumak, kendi haklarını elde etmek için birleşip, örgütlenirse, demokrasi savaşımına ağırlıklarını koyabilirler. Demokrasi savaşımı ancak bu yolla rayına girebilir.

Onun için işçiler, aydınlar, gençler, kadınlar, köylüler, gecekondu halkı, tüm halk her yerde örgütlenmelidir. Varolan yığın örgütlerini güçlendirmek, yeni yeni örgütler, halk girişimleri yaratmak için her çaba gösterilmelidir. Işten atılmaları önlemek, grev hakkını savunmak için, gübreye, mazota yapılan zamları durdurmak, ürün bedellerini zamanında alabilmek için, düşünce özgürlüğü için, af için, paralı öğrenime son vermek için, özerk demokratik üniversite için, kadın hakları için, gecekonduya altyapı için, çevre kirlenmesine karşı, ahlak bozucu yayınların önlenmesi için, dayanışma için; iktidara ve onun destekçilerine karşı bütün bu ve benzeri istemleri savunmak için, bu hakları yaşama geçirmeye çalışmak için, savaşmak için, halk her yerde örgütlenmelidir. Halk örgütlenmezse kölelikten kurtulamaz.

Halkın örgütlenmesine yardımcı olmak, yol göstermek, halk girişimlerinin sesini daha gür ve yerinde duyurmasını sağlamak en başta komünistlerin ve öteki sol güçlerin görevidir. Yığınların enerjisinin demokrasiye gerçekten geçilmesi yolunda seferber edilebilmesi ancak bizlerin çabalarıyla olanaklı olacaktır. Tek başına da olsa, kendine solcuyum diyen her yurttaş, böylesi halk örgütlerinin, halk girişimlerinin kurulması için çaba gösterebilir, göstermelidir.

Halkın kendi istemlerini elde etmek için örgütlenmesine ve her olanağı kullanarak savaşmasına öncülük etmek! "Demokrasi nedir ve Türkiye'nin nasıl bir demokrasiye ihtiyacı var?" sorusunu en ayrıntılı biçimde yanıtlamak! MK 3. Plenumunun bize verdiği, yığınların içinde daha çok parti örgütü ve parti grubu kurma görevini işte ancak bu yolla yerine getirebiliriz. Solun tabandaki birliğini işte ancak bu yolla güçlendirebiliriz. Halkın değişim istemini, oraya buraya çekiştirilmesi, saptırılması olanaksız biçimde, açık ve kesin ifade etmesini işte ancak bu yolla sağlayabiliriz.

"YİYİN EFENDİLER YİYİN!"

Başı 8. sayfada

lira vergi ödediler. (Cumhuriyet, 24.1.1985) Bir başka kıyaslama olanağı daha: Toplam vergi gelirlerinin % 40'ı gelir vergisinden, buna karşılık yalnızca % 9'u kurumlar vergisinden oluşuyor. Kurumlar vergisini de hep özel sermaye şirketlerinin verdiğini sanmayın. Bu % 9 kurumlar vergisinin % 70'i KIT'ler tarafından ödenir. Vergi kaçağı ile enflasyon arasında da ilginç bir bağ kurmuştur parababaları: Enflasyon arttıkça daha fazla vergi kaçırmaya, böylece hem enflasyonun etkisinden kurtulmaya hem de ek bir kar elde etmeye büyük özen gösteriyorlar: "1977'de enflasyon oranı % 24'tü, vergi kaçağı % 52; 1981'de enflasyon oranı % 36, vergi kaçağı % 91; 1983'te enflasyon oranı % 31, vergi kaçağı % 93." (Tercüman, 17. 1. 1985)

Vergi kaçakçılığının yüksek boyutlarda seyretmesi doğal olarak vergi gelirlerinde gerekli artışın gerçekleşmemesine yol açtı. Ama hükümetler vergi ister. Vergisiz devlet yönetilemez. Ne olacak o zaman? "Alavere dalavere, ister Türk olsun ister Kürt, Mehmet nöbete" Katma Değer Vergisi işte böyle gündeme geldi. "Öyle bir vergi olsun ki, dediler, halk vergi kaçırmasın, ama bu işten parababaları özellikle de dış satımcılar yeni vurgunlar vurabilsin." Bakalım dışsatımcıların durumuna:

Bu şirketler bütünüyle KDV'den muaftırlar. Dışarıya satmak için içeriden topladıkları mallara ödedikleri % 10 KDV'yi devletten nakit olarak alırlar. Kısacası bu şirketlerin tüm vergilerini devlet öder. Nereden öder? Kuşkusuz halkın cebinden. Dışsatım şirketleri ayrıca bu güne kadar aldıkları vergi iadelerini almayı da sürdürürler. (Dışsatımcılar 1984' ün ilk 10 ayında 273 milyar lira vergi iadesi aldılar. (Cumhuriyet, 5. 2. 1985)

Sonuç olarak, sömürünün daha artırılması ile, hayali dışsatımla, vergi kaçakçılığı ile daha başka yöntemlerle şu geçen beş yılda gelir dağılımını yeniden düzenlemeyi, sefaleti ve zenginlik arasındaki uçurumu daha da açmayı başardı diktatörler. Sonuç şöyledir: 1984'te Türkiye nüfusunun en yoksul % 20'si ulusal gelirin yalnızca % 3,5'unu, en zengin % 10'u ise % 40,7'sini aldı.

Elimizi tez tutmazsak!

Peki, iktidardan gitmeye niyetleri var mı? Hayır daha beş yıl, on yıl kalmaya, gelir dağılımını daha bozmaya, yalnız işçiden, köylüden, memurdan alıp tekellere vermeye değil, Türkiye'den alıp emperyalistlere aktarmaya, daha çok kararlıdırlar. Işte IMF ile ilişkiler yeniden gündemdedir. Ve işte Özal hükümeti yemin tazeliyor. IMF bu kez ne istiyor? "Köprü baraj satışıyla yeteri kadar peşrev yaptınız, arkası gelsin, şu KIT'leri de artık satıp savın" diyor. IMF heyetinin Ankara'da olduğu günlerde Sümerbank'ın, Etibank'ın, Tekel işletmelerinin satışa hazırlanması, madenlerin tümüyle satışına karar verilmesi, Türk Hava Yollarına Sabancı' nın talip olması boşuna mı?

Yatırım yapmayan, üretimi artırmayan, 12 Eylül yasalarıyla ya da yasa dışı yollarla kârlarına kâr katan holdingler, tekeller şimdi Özal hükümeti ve çokuluslu tekellerle elbirliği içinde KIT'lerin talanına girişiyorlar. Kara generaller, Özal hükümeti, işbirlikçi ve emperyalist tekeller. Işte böyle bir çete tutmuştur devletin tepesini. Bu çete alaşağı edilmeden ne demokrasi kurulabilir, ne ekonominin başaşağı gidişi durdurulabilir. Elimizi tez tutmalıyız. Komünist Partisinin söylediği budur. Hayali dışsatıma, vergi kaçakçılarına, KIT'lerin talanına karşı olan herkes elini tez tutmalıdır.

ATILIM *15 Günlük Gazete, Herausgeber: Ermis Verlag, Druck/Baskı: Offsetdruckerei B. Ronnes-4190 Kleve, İsteme Adresi: Postfach 10 10 16, 4300 Essen 1. Ödeme: Ermis Verlag, Stadtsparkasse Essen, BLZ 360 501 05, Konto Nr. 712 703, Fiyatı 1,-DM, Abone: 1 yıllık 48,-DM*

İŞTEN ATMALARA KARŞI KOYALIM

● Ayşe ÇİMEN

"Ben işten atıldım. Ardından üç arkadaşı daha attılar. Dördümüzde, işçilerin kendi istedikleri sendikaya üye olmaları için çalışıyorduk. Bizim ardımızdan işten çıkarmalar çorap söküğü gibi geldi. Sendikalaşmanın zorunluluğunu anlamış işçiler atıldı, yerlerine çok daha düşük ücretle yeni işçi alındı. Ama çok geçmez, rüzgar ekenler, fırtına biçecekler..." Işçi okuyucularımızdan aldığımız çok sayıda haber ve mektup kıyıma dönüşen işten atmaları anlatıyor ve savaşım zorunluluğunu vurguluyor.

Şimdi işten atmalar biçiminde işçi hareketine, sendikal harekete karşı büyük bir saldırının sürdüğü ortadadır. Özal hükümetinin politikası sonucunda daha da derinleşen ekonomik bunalımının yükünü işçi sınıfına bindirmek isteyen kapitalistler, sendikal hak ve özgürlüklerin hiçe indirildiği bir ortamda, istedikleri gibi at oynatıyorlar. Özal "zirve" dedikleri göz boyama toplantısında, Türk-Iş Başkanı Şevket Yılmaz'a, işten atmalar karşısında hiçbir şey yapmayacaklarını açıkça söyledi. 12 Eylül öncesinde DISK'li işçilerin karşısında dizleri titreyen TISK Başkanı Halit Narin şimdi "işe almak gibi, işten çıkarmak da doğal" diyebiliyor. Işçi sınıfının, düşmanlarından bekleyecek hiçbir şeyi olmadığını, hakların alınmasına, yasaların değişmesine kadar her sorunun çözümünün yalnız ve yalnız kendi savaşımlarına bağlı olduğunu şimdi çok daha geniş işçi yığınları kavrıyor.

Işten atmalarda hükümet ve patronların ilk hedefi, bilinçli, sendikal savaşıma önderlik eden işçileri işyerlerinden uzaklaştırmaktır. Işçiler sendikal ve politik görüşlerine göre fişleniyor. Yalnızca metal işkolunda, MESS'in elinde 9 bin kişilik ilk işten atılacaklar listesi bulunuyor. Çeşitli işkollarında ilk elde DISK'li olarak bilinen işçilerin çıkarıldığı biliniyor. 12 Eylül 1980'den bu yana "sakıncalı" damgası vurularak yüz bini aşkın işçi işten atıldı. Ancak sendikal savaşımdan, işçinin hak arama savaşından ödü kopan kapitalist sınıf, şimdi faşist rejimin kendisi için hazırladığı uygun ortamdan da alabildiğine yararlanıyor ve sendikalaşmaya, sendikal savaşıma öncülük eden yeni işçi önderlerini de işyerlerinden uzaklaştırıyor. Özal hükümeti ve patronların niyeti açıktır: En başta sendikal, ekonomik savaşıma önderlik eden işçilerin atılmasıyla işçileri örgütsüzlüğe, dağınıklığa mahkum etmek, sendikaları iyice çökertmek, işçileri açlık ücretleriyle kölece çalışmaya zorlamaktır. Patronlar sendikaları işyerlerinde görmek bile istemiyorlar. Artık sendikalı olmayı istemek, kıdem tazminatı, yada patrondan alacağını istemek bile işten atılmak için yeterli oluyor. "Işçilerin kanından ve terinden kâr üreten darphanelerin "sahipleri, faşist rejimin kendilerine sağladığı yasal olanaklarla, işte böylesine vahşi bir biçimde işçilere ve işçi ailelerine saldırıyor. Durum ortadadır. Işsizlik ve açlık karabasan gibi işçilerin üzerine çökmüştür.

İşsizlik ne demektir?

Işsizlik, her şeyden önce insanlık dışı koşullara itilmek demektir. Resmi verilere göre, Türkiye'de işsiz sayısı 1984'de 4 milyonu aştı. Gerçek işsizlik sayısının 6 milyonu aştığını söylemek abartma olmayacaktır. Bu 6 milyon işsiz, 6 milyon aile babasının, gencin, kadının evlerine ekmek götürmemesi demektir, milyonlarca insanın açlık ve sefaleti demektir. En temel hakların başında gelen çalışma hakkının bir insanın elinden alınması, en başta insanlığa saldırıdır, insanın tahribidir. Özal hükümeti, bırakalım işsizlere yeni işyeri açmayı, işten atmaların "doğal" olduğunu söyleyerek, işçi düşmanı, insanlık düşmanı yüzünü gösteriyor.

Işsizlik sömürüyü artırmanın bir yoludur. Milyonlarca işsizin, bu işsizler ordusunun varlığı, bu nedenle her an işten atılma korkusu, çalışan işçiyi sigortasız da olsa, sendikasız da olsa, 10 saat de olsa, düşük ücretle de olsa her koşulda çalışmayı kabule zorluyor. Böylece patronlar emek yoğunluğunu alabildiğine artırıyor, daha fazla artı-değere el koyuyor, sömürüyü katmerleştiriyor. Işsizlik, işgücünün, işçinin tahribidir.

Işsizlik, sınıf savaşının koşullarını zorlaştırıyor. Işyerlerini kaybetme korkusu, işçileri pasifliğe, hatta bireyciliğe, rekabete itiyor. Işçilerin birliğini, dolayısıyla gücünü zayıflatıyor. Burjuvazi, işsizliği, işçi sınıfının ekonomik, demokratik, politik savaşımını tahrip edici bir silah olarak kullanıyor. Sınıf düşmanı, sendikal savaşıma önderlik eden işten atılmasıyla işçi sınıfının öncü kesimini tahrip etmeye yöneliyor.

Bunun için işçi sınıfının bugün işyerlerini koruması en önemli savaşım hedeflerinden birisidir. Eğer işten atmalara karşı aktif savaşım yürütülmezse, her işçi şunu bilmelidir ki, bugünkü durumunu iyileştirmenin olanaklarına hiçbir zaman kavuşamayacaktır.

İşten atmalara nasıl karşı konulur?

Lenin'in işçilere dediği gibi "koşullarımızı ancak ortak ve koordineli çabalarla iyileştirebileceğimizi unutmayalım". Bunun için işten atılmalara

Arkası sayfa 5'de

"YİYİN EFENDİLER YİYİN!"

● Doğan DİNÇ

Özal hükümetinin becerebildiği bir şey var mı? Varsa nedir? sorusuna her zaman "dışsatımdaki artış" diye yanıt veriliyor. Oysa tek başına dışsatımdaki artış hiçbir derde deva olmuyor. Herkes de biliyor ki dışsatım bir parça arttı ama ödemeler dengesi açığı kapanmadı. Bu kadar da değil. Dışsatımdaki artışın nasıl bir artış olduğu bu günlerde gazete manşetlerinden anlaşılıyor. Anlaşılıyor ki, dışsatım şirketleri hayal satmışlar, karşılığında devletten bol miktarda vergi iadesi almışlar, büyük destek görmüşlerdir. Özal hayali dışsatımı "bu işin çapı küçüktür diye örtbas etmeye çabalıyor. "4 milyar kadar bir şey, önemli değil" diyor. Gazeteler ise işin çapının şimdiden 130 milyarı aştığını duyuruyorlar. Kimlerin bu hayali dışsatım sahtekarlığına karıştığını araştıranlar, ENKA gibi, Koç Holdingin RAM'ı gibi "en yüksek müsadeye mazhar" kuruluşlarla karşılaşıyorlar. Bu hatırlı dışsatımcıların bir de dernekleri var. "Devlet bizim yurtdışındaki bürolarımızın kiralarını da vermeli" diye gazetelere demeç veren (Cumhuriyet, 13. 1. 1985) dernek başkanı Mustafa Süzer, hayali dışsatımla ilgili açıklama yaparken büyük dışsatımcıların "sirkatini" de açığa vuruyor: "Bu işi küçük firmalar yapıyor. Biz onların dışsatımlarını üstümüze aldığımız için sanki biz yapmışız gibi görünüyor" diye savunuyor kendilerini. (Milliyet, 5. 2. 1985) ENKA'nın yöneticilerinden Şerif Egeli ise öfkeleniyor: "Varsa da oldu bitti, bunu vır vır etmenin ne anlamı var." diyor. (Milliyet, 5. 2. 1985) Başkanlarının yaptığı dışsatımla devletten destek alan, vergi iadesi alan, hayali dışsatımla başarıdan başarıya koşan "Özal şirketleri" bunlar!

Peki yok mu bu işin bir çaresi? Neden devlet dışsatımı kendi kuruluşları ile yapmıyor? Neden emekçi halkın alınteri bir avuç sahtekara veriliyor?

Ya vergi kaçakları

Bu tekeller, holdingler Özal'ın kendilerine sağladığı "yasal" vurgun olanaklarıyla yetinmiyorlar. Bunun yanısıra hayali dışsatım gibi, vergi kaçakçılığı gibi yöntemlerle sömürüyü katmerlendiriyorlar. Işte vergilere ilişkin rakamlar: Devletin vergi gelirlerinin %65-70'i ücretlilerden alınan vergilerden oluşuyor. Ücretlilerin vergi kaçırma olanağı yoktur. Çünkü onlar daha ücretlerini ceplerine koymadan vergileri kesilir. Yani vergi kaçırmak da kapatilasitlere, parababalarına tanınmış bir haktır. Ne kadar vergi kaçırılıyor? Işte size iki rakam: 1983'te 862 milyar lira vergi kaçırıldı. Ücretliler ise 1983'te 825 milyar

Arkası sayfa 7'de

ATILIM

YURTDIŞI EKİ

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Mart 1985

BÜYÜK UTKUNUN 40. YILI

● Orhan GEDİZ

1945'in 8-9 Mayıs günlerinden, Hitler faşizminin bozguna uğratılmasından bu yana 40 yıl geçti. Faşizm üzerinde elde edilen Büyük Utku, Sovyetler Birliği'nin Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nden sonra ikinci tarihsel özgürlük misyonudur.

Kuşkusuz, 2. Dünya Savaşı artık tarihtir ama, canlı bir tarihtir. Halkların belleğinden hala silinmemiştir savaşın korkunç sonuçları. Ve onlar, neden insanlık bu korkunç savaşa sürüklendi, savaş kaçınılmaz mıydı, bu savaştan çıkarılacak en büyük dersler nelerdir, sorularını kendine soruyor ve genç kuşakların gerçekleri bilmesini istiyor.

SBKP Genel Sekreteri K. Çernenko'nun vurguladığı gibi "Eğer Avrupa halkları ve hükümetleri Hitlerci faşistlere karşı birleşmiş olsalardı, kollektif hareket etselerdi, savaşa yol verilmezdi. Avrupa kapitalist devletlerinin sınıfsal körlüğü yüzünden bu olmadı". Işte bu bağlamda 2. Dünya Savaşından çıkarılacak en önemli ders, bugün askersel üstünlük ve dünya egemenliği peşinde koşan nükleer çılgınlara karşı, onlar savaşı başlatmayı başaramadan ellerini bağlamak için birleşmek, yeni bir dünya savaşına izin vermemektir. Sovyetler Birliği, diğer sosyalist ülkeler, ilerici, barış yanlısı güçler Büyük Utkuyu bu anlam ve içerikle kutluyor, 1945 Mayıs'ında sağlanan barışın gelecek kuşaklar için de korunması amacıyla ellerinden geleni yapıyorlar.

Insanlık, Büyük Utkunun 40. yılını aktif kutlamaya hazırlanıyor. Birçok demokratik, ilerici politik ve toplumsal örgüt, daha şimdiden önemli kararlar alıyor, hazırlıklar yapıyor. Birleşmiş Milletler Örgütü, tüm üyelerini 8-9 Mayıs'ı faşizm üzerinde elde edilen Genel Utku günü olarak kutlamaya çağırdı. Fransız hükümeti, faşizmin bozguna uğratılması gününün törenlerle kutlanmasını kararlaştırdı. Mayıs'ta, Paris'te ilk antifaşist direniş müzesinin açılacağı açıklandı. Ingiltere'de Thatcher hükümeti ilerici güçlerin yoğun baskısı sonucu yalpalamalardan vazgeçmek, Büyük Utkunun 40. yılının resmen kutlanması kararını almak zorunda kaldı. Ülkedeki barışseverler, mayıs ayında Londra'da yapılacak uluslararası festivalin hazırlıklarını sürdürüyorlar.

Federal Alman'yadaki tutucu Kohl hükümeti ise, faşizm üzerindeki utkunun 40. yıldönümünü kutlamaya yanaşmıyor. Bu tutum, Federal Almanya'da yeniden başkaldıran neofaşistlerin, 2. Dünya Savaşı sonrasında Avrupa'da oluşan sınırların yeniden gözden geçirilmesini isteyen intikamcı güçlerin yolunu daha da açıyor.

2. Dünya Savaşı ve Hitler yayılmacılığı üstüne gerçekleri çarpıtmayı amaçlayan Kohl hükümetinin bu tutumu, toplumun en geniş kesimlerince nefretle karşılanıyor. Alman Komünist Partisi Başkanı H. Mies, partisinin Velbert'te yapılan ulusal konferansında sosyaldemokratları, "Yeşilleri", sendikaları savaştan ve faşizmden kurtuluşunun 40. yıldönümünü törenlerle kutlamaya çağırdı. H. Mies bu güçlere şöyle seslendi: "Gelin, belleğinde tarihsel öğreti ve deneyleri canlı tutan bizler barış, demokratik hak ve özgürlükler, işçi ve ilerici hareket için ortaya çıkan yeni tehlikelere karşı sıralarımızı daha da sıklaştıralım. Gelin, birlik ve dayanışmayı daha da güçlendirelim, barışın sağlanması, silahlanma yarışının önlenmesi için birlikte yürüyelim".

Bu çağrıya, Batı Avrupa'da çalışan ve yaşayan Türkiyeli işçi ve aydınlar, demokratlar da kulak vermeli, Büyük Utkunun 40. yıldönümü hazırlıkları ve kutlamalarına aktif katılmalıdır. Onlar gür seslerini "1985 yılı yeni bir dünya savaşı tehlikesine karşı kesin utku yılı olsun" diyenlerin sesine katmalıdır. Faşizm üzerinde elde edilen Büyük Utkunun 40. yıldönümü kutlamalarına katılmak, Türkiye'deki faşist rejime karşı kesin tutum almak, onu sergilemek, halkımızın barış ve demokrasi savaşımının güçlenmesine katkıda bulunmak demektir.

Birlikte iş yapmak, savaş arkadaşlığını başlatmak

M. Bilir/Münih

TKP "Bedel 5 bin olmalı" diyen gençleri desteklediğini açıkladı. Biz de gençlere somut çalışmalarında omuz veriyoruz. Kampanyalar sırasında tanıştığım bir grup genç üzerinde durmak istiyorum. Bu grup birbirlerine akrabalık bağları ile bağlı, dini inançları nedeniyle bira dahi içmeyen gençlerden meydana geliyor.

Bu gençler de askerlik için bedel ödemek zorunda. Sorun onlar için de somut, yakıcı. Onların sorununa somut cevap veriyo-

Devamı arkada

Partiyi güçlendirmek için Maddi Dayanışma Kampanyası

Aydın Sa.aşçı	310	Ilya	100
Bir ilerici papaz	20	Acımaz	200
Savaş Özveri	520	Fırtına	300
Memiş Can	20	Arhavili	300
Vatanı unutmadık	20	Düşünür	10
Gelecek bizimdir	60	Niko	100
Gençler grubu	100	Balkanlardan	20
Ali Güneş	100	Daimler Benz'den	
Barış Şanlı	500	bir grup	80
Mehmet Yaşar	400	Dinamo Memet	20
Şükrü Karaer	300	Büyük Iskender	50
Mustafa Ersöz	100	Durmuş Kaptan	50
Yasemin Alev	100	Kürt Memet	20
Arif Temiz	350	Demirbükün	10
Hasan Uslu	100	Esnaf Hasan	50
Ali Koç	100	Genç Partizanlar	250
Sami Bilir	200	Lazaros P.	50
Eşref Ergül	200	Enternasyonaller	500
Galip Tanrıverdi	100	E. Konünistler	390
Musa Gökçe	100	Demokratlar	90
Su Akar	200	Genç Partizan	50
Kerem Akçan	150	Elif	100
Mustafa Çağlar	200	S.Kadın Dostlar	940
Ramazan Palabıyık	450	Usta Frezeci	100
Yusuf Telli	100	M. Ilericiler	160
Ali Korkmaz	100	Karadenizli	300
Osman Çakar	50	H. Beytullah	100
Meryem Karakız	200	S.Ulutürk	100
Nazım Uçar	500	H. Gülmez	50
Mehmet Kır	500	A.Ozan	50
Niyazi Açıkalın	500	A. Ziya	40
Nedim Ayık	100	H. Leyla	50
Ahmet Acar	100	M. Barış	30
Güneş Komitesi	142	H. Yeşil	20
Genç orkestracılar	50	A. Ökkeş	20
Ömer Alkan	60	M. Yılmaz	20
Metin	20	E. M. Uzunca	40
Mehmet	50	O. Yolalan	20
Barış	50	R. Sendikacı	50
Mehmet Kara	100	C. Ormancı	150
Bir Kameraman	50	H. Kardeşlerden	260
Kemal Candan	500	Tayfur Irmak	200
Canan Ikdemir	300	Özgür Dünya	50
Ayşe Gürbüz	50	Dalga Deniz	200
Banu Caner	50	C. Yorulmaz	300
Kenan Kuru	30	Ayşe Hobalıoğlu	100
Ahmet Çilek	50	Maral Bezolal	50
Evrim Genç	50	Yurt Satılmış	100
Fahri Cömert	200	Suat Sertkumaş	200
Gülşen Ince	50	Salım Çaycuma	50
Mahmat Kibar	50	Kemalettin Konubil	50
Gamze Yılmaz	1000	Aliye Selimiyeli	50
Halim Yılmaz	500	Cemalettin	
Ahmet Yamaç	1000	Boyuneğmez	20
Süleyman Saygın	100	Adem Bıyıklı	200
Ihsan Çerçi	400	Veli Özverdi	50
Ihsan Çanak	100	Ermiş Alagöz	25
Kazım Iren	100	Deniz Kamacı	100
Fadime Yörük	200	Rişvan Özgür	25
Cihan Işık	200	A. Müller	10
Ali Durmuş	160	Gültekin Aydoğdu	20
Ali Koçak	50	Bilo Savaşkan	40
H. Ağaç	90	Mehmet Akan	250
Ali Osman	300	Mustafa	
Şahin Kara	150	Demircioğlu	20
Kemal Özden	240	Meryem Aslan	25
Hıdır Kaçmaz	300	Hasan Uzun	25
Zülfü Acı	300	Ali Çakır	25
Alıcı Dede	250	Ismail Erdem	300
Hacı Ballı	50	Cem Sultan	300
Zülfü Tatlı	250	H. Sarıçiçek	200
Ayşe Çağlayan	1000	M. Essen	100
Secati Güngörmüş	100	Fatma Kara	100
Hasan Mertoğlu	400	Devrimci	
Ahmet Gülmez	100	Tezgahtar	200
Derya Gül	40	Yıldırım Tunu	1000
Dayanışma Grubu	350	Ali Bardakçı	500
Bir grup genç	250	Esmaral	1000
Elif Gündaş	50	Halit Tornacı	100
Gülali Kaya	100	Aykan Şen	500
Hasan Ortak	2000		

(Sürecek)

Kampanyanın sonuçları

İ.Bilen'i Anma Komitesi/ Fransa

Fransa'da, TKP Başkanı İ.Bilen yoldaş adına, iki buçuk ay süren bir kampanya gerçekleştirildi. Bilen yoldaşın ölümünün birinci, Deniz yoldaşın katledilişinin ikinci ve TKP'nin 5. Kongresinin birinci yıldönümlerine rastlayan bu iki buçuk ay boyunca, tüm çalışmalar yüksek bir moral ve özveriyle sürdürüldü. Komünistlerin, TKP yandaşlarının gerçekleştirdiği kampanya örgüt ve ajitasyon propagandanın yanısıra, Atılım'a bağış olarak maddi dayanışma alanında da yürütüldü.

Kampanya, Paris ve Strasbourg'da birer gece ile açıldı. Çeşitli birimlerde sürdürüldü. TKP yandaşları daha başından bütün çalışmaların içindeydiler. İ.Bilen'i Anma Komitesi'nin kurulmasını ve amaçlarını benimsediler. Neler yapılabileceğini araştırdılar, tartıştılar, öneri getirdiler. Böylece kollektif bir biçimde alınan kararların yaşama geçirilmesinde de aktif yer aldılar.

İ.Bilen yoldaşı anma kampanyasında belirlenen hedefler genel olarak aşıldı. Bu süre içinde bütün TKP yandaşlarının katıldığı Paris'te 4, Strasbourg'da 5, Mulhouse'da, Metz ve Hugeneau'da 2'şer olmak üzere toplam 17 toplantı örgütlendi. Bu toplantılarda politik durum ve görevler üzerine konuşmaların yanısıra slayt vb. gösteriler de yapıldı. Toplam 15.000 afiş yapıştırıldı. Poster, rozet vb. örnek çalışmalar çıkarıldı. Yazı, şiir yarışmaları düzenlendi. İ.Bilen yoldaşı göçmen işçilere, emekçilere tanıtmaya amaçlayan bir broşür basıldı. İ.Bilen'in, yaşamının tanıtılması, TKP'nin tanıtılması oldu. Bu çalışmalar süresince 35.000 Frank bağış toplandı.

Tüm çalışmalar bununla sınırlı kalmadı. Çeşitli birimlerde özgül amaçlı toplantılar düzenlendi. Bu arada kadınların gerçekleştirdikleri "imece" türü etkinlik önemli bir deneyim olarak öne çıktı. Bu "imece" toplantıları her yönüyle, örgütsel, propagandif yada maddi katkı açısından tüm işlevleri birarada götüren toplantılar olarak gerçekleşti. Bu deneyim her alandaki çalışmalar açısından önümüze perspektif açtı.

Kampanyanın sonunda, daha önceden planlandığı gibi Paris ve Strasbour'da birer gece düzenlendi. Gecede TKP MK adına yapılan, faşizmi sergileyen, barış ve demokrasi yanlılarının ufkunu genişleten, onları yüreklendiren ve Sol Birlik konusunda aydınlatan konuşma ilgiyle izlendi. Yığınsal geçen gecelerden elde edilen politik sonuç, kampanya süresince akıtılan terin, harcanan çabanın, emeğin en değerli karşılığı oldu.

Fransa çapında yürütülen kampanya komünistlere ve TKP yandaşlarına önemli kazanımlar sağladı. Her şeyden önce örgütlü ve kollektif bir biçimde yapıldığında, çalışmaların etkinliğinin kat kat artacağı görüldü. Komünistlerin ve yandaşlarının örgütlü çalışmaya ve kendilerine duydukları güven pekişti. İkincisi, TKP'nin saygınlığının, etkisinin Fransa'daki Türkiyeli işçiler arasında da artmış olduğu gözlendi. Üçüncüsü kampanya süresince çalışmalarımızdaki eksiklikleri, zayıflıkları daha iyi belirleme olanağı bulduk. Böylece dikkat verilmesi, üzerine gidilmesi gereken görevler netleşti.

Şimdi görev kampanyanın getirdiği olanakları, çıkan dersler ışığında değerlendirmesini bilmektir. Her alanda, her bakımdan daha güçlü olmak için, güçleri bu yönde seferber etmektir.

Su gibi, ekmek gibi gerekli

Emine Yalçın/Atina

Geçmişte daha çok kalıplarla düşünmeye alışmıştım. Neyi, neden yaptığımı fazla düşünmez, aynı şekilde, görevimi, önümdeki işi daha nasıl iyi yapabileceğim üzerine kafa yormazdım. Örneğin geçmişte çalışma alanımda olan küçük burjuva radikal akımların yandaşlarıyla tartışırken, onların neler dediklerini fazla gözönüne almadan, asıl önemlisi partimizin politikasını tam bilmeden tartışırdım. Böyle olunca da amacım tartıştığım insanı ikna etmek, ona bir şeyler vermek değil, yalnızca tartışmadan "galip" çıkmak olurdu. Bunun ne bana, ne de karşımdakine yararı olmadığı açıktır.

Bence, savaşımımıza inancımız önemlidir. Ama bu savaşımın politik bilinçle ve buna bağlı olarak partiye ve kendine güvenle donatılması da aynı derecede önemlidir. Partinin politikasını bilmek, özümsemek, hem kişinin bu niteliklerini artırır, hem de çalışmalardaki verimini yükseltir. Bu, aynı zamanda, kişinin kendisinin yaratıcılığıyla, girişimciliğiyle örgüte somut katkılarda bulunmasını sağlar. Parti politikası özümsenmeden, girişimcilik olamaz.

Geride kalan pek de az olmayan partililik yıllarıma baktığımda, pek çok şeyi şu son dönem içinde öğrendiğimi söyleyebilirim.

Geçmişte partiyi savunmayı, parti belgelerinden bölümleri ezbere aktarmaya indirgemiştim. Ancak şimdi sorunun önemini anlamış bulunuyorum. Mustafa Suphi 100. Yıl Tezleri ve 5. Kongre Belgeleri bana ışık tuttu. Bunlara tekrar tekrar dönüp başvurmak gerekiyor. Ayrıca Komünist Yarışma, parti merkez organlarına yazı gönderme yarışması da itici bir güç oldu.

Plenum belgeleriyle, parti politikasını güncel gelişimi içinde kavrıyoruz. Parti belgelerinde, organlarında okuduğum her şey daha çok okuyup öğrenmeninin gerektiğini gösteriyor bana. Benim için partimizin politikasını öğrenmek artık su gibi, ekmek gibi, en temel gereksinim. Bu yapılmadan, her geçen gün artan görevlerin üstesinden başarıyla gelmenin yolu yoktur.

Birlik ve dayanışma

Gözlem Ulak/İsveç

Yurtdışındaki Türkiye demokrai güçleriyle dayanışma kampanyası ve göçmen işçilerin birleşerek sorunlarına sahip çıkma kavgası Evren-Özal diktatörlüğünü kaygılandırıyor. Bu nedenle diktatörlüğün elçilik ve konsoloslukları yeni yeni oyunlar tezgahlamaktadırlar. Onların başlıca amaçlarından biri, faşist diktatörlüğün baskı ve terörü sonucu yurtdışına çıkma zorunda kalmış politik göçmenlerle, o ülkedeki demokrasi güçleri ve göçmen işçiler arasına kama sokmaktır. Politik göçmenleri yığınlardan koparmak, soyutlamak, kendi içine kapanık çürümeye itmek istiyorlar.

Şimdi yeni bir yöntem deniyorlar. Diktatörlüğün çıkardığı dernekler gereğince, yurtdışındaki Türkiyeli dernekler de denetim altına alınmak isteniyor. Bu yasanın sağladığı geniş "olanak"lara dayanan konsolosluklar, göçmen işçi derneklerinde politik göçmenlerin oy kullanmalarını, yönetime gelmesini engellemek için sistemli kampanyalar yürütüyorlar.

Demokrat işçi kitlesi, konsolosluğun, adamları aracılığıyla yaydığı dedikodularla bunaltılmak ve korkutulmak isteniyor. Pasaportların uzatılmayacağı sözleri yayılıyor.

Bu saldırılar bir ölçüde etkili olursa, göçmen işçi derneklerine demokrat nitelikli unsurların katılımı düşer. Kongrelerden uzak durabilirler. Bu derneklerin gericileşmesi yada giderek daha işlevsiz kalması anlamına gelir.

Öte yandan dernek kongrelerinde kimi göçmen işçilerin bu kaygılarını, korkularını dile getirmelerini anlayışla karşılayıp, sistemli bir çalışmayla bunların giderilmesi yerine, kolaycı bir tutumla itici, dıştalayıcı olunması da yanlış olacaktır. Bu, politik göçmenlerle, göçmen işçileri karşı karşıya getirme amacına hizmet eden bir tutum olur.

Bütün bu gelişmeler karşısında uyanıklığımızı artırmalıyız. Şimdi hangi politik görüşten olursa olsun, diktatörlüğe karşı tüm göçmen işçilerin birliğini yükseltmek daha da gereklidir. Türk-Kürt tüm Türkiyeliler, onların örgütleri aralarındaki dayanışmayı ve eşgüdümü güçlendirmelidirler.

Birlikte iş yapmak, savaş arkadaşlığını başlatmak

Başı 1. sayfada

ruz. Sorunun çözülmesi için birlikte savaş veriyoruz. Onlara güzel sözlerle konuşmamız, salt doğruları söylememiz tek başına yetmiyor. Onların bizi omuz omuza savaşırken tanımaları gerekiyor. Savaş arkadaşlığımız onların güvenini sağlıyor. Bir de 5 bin DM'lık indirimi birlikte sağlamış olmanın verdiği duygu savaş arkadaşlığını daha da pekiştiriyor.

Başlangıçta tüm önyargıları konuşarak, sözle yıkmak olanaksız. Her şeyi somut sorun üzerine yoğunlaştırdık. Sorunun çözümü için birlikte iş yapmaya başlayınca, savaş arkadaşlığı gelişince önyargıları yıkmanın ortamı da oluşuyor.

Ben, konuşmaktansa öncelerı daha çok onları dinlemeyi seçtim. Onların sevinçlerini, acılarını paylaştım. Bir yılı aşkın ilişki süresince günlük yaşamda da beraber olmaya başladık. Ülkenin gidişi üzerine, Evren-Özal'ın uygulamaları üzerine konuşmaya başladık. Karşılıklı, rahat bir diyalog gelişti. Hepsi değil ama grubun başını çekenleri, faşist diktatörlüğün yıkılmasının zorunlu olduğunu dile getirmeye başladılar. İçlerinde benim TKP'nin görüşlerini savunduğumu bilenler var. Ben onlara çözüme ancak sol güçlerle omuz omuza savaşılırsa ulaşılacağını anlatmaya çalışıyorum. Birlikte savaş arkadaşlığımız sürüyor. Geçenlerde bu gençlerden biri imza toplarken karşısındakine şöyle diyordu: "Amca, biz bedeli 5 bine indirtmek için çalışalım, çalışalım, yine çalışalım, gerisini sonra Allaha bırakalım" Anladım ki, biz önyargısız yanaşırsak, somut iş üzerinde, özverili ve sabırlı bir çalışma sürdürürsek, ileriye doğru adımlar atabiliriz.